

Iz 9,1-6

1Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo. **2**Rozmnožil jsi národ, rozhojnil jsi jeho radost; budou se před tebou radovat, jako se radují ve žních, tak jako jásají ti, kdo se dělí o kořist. **3**Neboť jeho břemene a hůl na jeho záda i prut jeho poháněče zlomíš jako v den Midjánu. **4**Pak každá bota obouvaná do válečné vřavy a každý plášť vyválený v prolité krvi budou k spálení, budou potravou ohně. **5**Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“ **6**Jeho vladařství se rozšíří a pokoj bez konce spočine na trůně Davidově a na jeho království. Upevní a podepře je právem a spravedlností od toho času až navěky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní.

Sk 9,1-5

1Saul nepřestával vyhrožovat učedníkům Páně a chtěl je vyhladit. Šel proto k veleknězi **2**a vyžádal si od něho doporučující listy pro synagógy v Damašku, aby tam mohl vyhledávat muže i ženy, kteří se hlásí k tomu směru, a přivést je v poutech do Jeruzaléma. **3**Na cestě, když už byl blízko Damašku, zazářilo kolem něho náhle světlo z nebe. **4**Padl na zem a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ **5**Saul řekl: „Kdo jsi, Pane?“ On odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.“

Kázání

S blížící se zimou je každý nový den o něco kratší, než ten předchozí. A bude hůř – až do zimního slunovratu se budou dny zkracovat.

Trochu s nadsázkou říkám dramaticky – bude **hůř** – protože vycházím z předpokladu, že světlo nám lidem dělá dobře.

Zatímco jsou organismy, kterým může být nedostatek světla u nohy, (pokud tedy nějakou mají) – my lidé světlo potřebujeme.

Světlo je v našem vnímání spojováno s dobrem – bezpečím – teplem –

Když někdo dostane zčista **jasna** dobrý nápad, tak říkáme – že se mu **rozsvítilo**
O nemocných ve chvílích zlepšení, říkáváme, že zažívají **světlé chvílky** ...
Mluvíme o světle na konci tunelu, o **záblesku** naděje...

Andělé jsou bělostní,
Nebe je nahoře, odkud svítí.

Na druhou stranu -

Podsvětí a peklo – to je tam, kam normálně světlo nedosáhne...
Čerti a všemožní démoni – ti jsou temní.

.... Je rozdíl mezi kouzelníkem a černokněžníkem

- Mezi světelnou a černou magií...

Tmu – tedy lépe řečeno -**nedostatek světla**- pociťujeme - negativně.

Mluvíme o **temných** časech..

Vidíme věci **černě**

Bojíme se tmy – tedy– nejvíc asi děti, ale i dospělí bývají ze tmy přinejmenším nervózní – ve tmě si domýšlíme, co je asi tak našim očím zrovna skryté.

V temném lese si představujeme co nebezpečného by se mohlo skrývat za tím nebo za dalším stromem – a cítíme strach.

(Vlastně přemýšlím, jestli je vůbec možné si v černočerném lese představit něco veselého – třeba klauna s červeným nosem nebo roztomilé koťátko.

V temném houští nočního lesa by mi asi i ten klaun nebo koťátko –připadali dost děsiví.)

Vnímání světla a jeho nedostatku nás ovlivňuje – ať chceme nebo ne. Prostupuje naší kulturou – tradicemi, jazykově, literárně...

O světle můžeme přemýšlet vědecky – jako o fyzikální veličině – můžeme o něm přemýšlet jako o biologické nutnosti pro člověka a další živočichy i rostliny, kteří světlo potřebují –

Ale já bych o něm dnes mluvit ještě trochu jinak -

A to jako o tom nejspíš nejtrefnějším způsobu, jak z pozice člověka mluvit o zkušenosti setkání s Bohem.

... Apoštol Pavel (dříve známý jako Saul) by mohl vyprávět.

Jak si kdysi žil jako úspěšný lovec křesťanů – až kolem něj jednou náhle zazářilo světlo z nebe.

Jak tehdy spadl na zem a uslyšel hlas Vzkříšeného Ježíše – toho Ježíše, kterého skrze jeho následovníky – tak krutě pronásledoval.

Věřím, že se tenkrát Saul se Vzkříšeným Ježíšem – s živým Bohem – skutečně potkal, a že právě slova o světle – jsou ta jediná možná slova – která můžou takovou zkušenost aspoň částečně zachytit.

Po Pavlovi v dějinách církve přišli další a další křesťané, kteří svoji zkušenost obrácení k Bohu vnímali a vnímají pocitově i vizuálně jako světlo.

A vlastně je to takové hezky biblické –
motiv světla se táhne Biblí jako taková bílá nit –

První stvořitelské slovo znělo – „budiž Světlo“ –

Světlo je základem znamení duhy – bez Světla by už jenom pršelo...

Když Bůh uzavírá smlouvu s praotcem víry – s Abrahamem – tak je to po setmění – ve tmě, kterou pročísne ohnivá pochodeň.

S Bohem se jako se zářícím hořícím keřem setkává Mojžíš. A dokonce poté co je na hoře Sinaj po 40 dní a dostává od Boha kamenné desky Zákona a přikázání – začne sám Mojžíš svítit - zářit- až si musí svou tvář zakrýt závojem.

Mnohá další slova o světle slyšíme v žalmech, a i starozákonní proroctví připomínají a slibují světlo, které přichází a přijde do našich temnot.

Novozákonní svědectví rozpoznává ono přislíbené světlo s Ježíšem,

Explicitně jako mluví o Ježíši jako o Světle evangelista Jan a

V poslední knize Bible – ve Zjevení Janově je Ježíš zářící, bělostný – až oči oslepující

Apoštola Pavla, tehdy ještě Saula, tenkrát to světlo z nebe oslepilo na tři dny.

A když pak prohlédl, už neviděl svět jako dřív –

Zkušenost se světlem z nebe – z něj udělala jiného člověka.

Pohyboval se na stejných místech, viděl stejné lidi – ale všechno viděl jinak.

To je ta jiná úroveň světla, o které je potřeba mluvit,

Už nemusíme čekat jen na slunovrat a na to, až se zase jako každý rok změní sklon slunečního záření, ale můžeme se těšit na oslavu narození Božího Syna, Můžeme se radovat z toho, že se Boží zaslíbení naplnila.

Narodilo se dítě. Byl nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“

Už se to stalo – a stále to pokračuje
a tak se i naše vidění může proměnit –

-
- Můžeme vidět svět jako Bohem opatrované místo.
 -
 - Na lidi, které jsme dosud viděli jako – ty druhé, ty jiné... – se můžeme díky Božímu světlu – dívat jako na naše bližní.
 -
 - A i na sebe sami můžeme nahlížet jako na Bohem milované.
-

Začít vidět jinak - to neznamená, že začneme hledět na svět přes růžové brýle a budeme vytěšňovat, že se děje něco temného.

To ne, vždyť ani Ježíš – který apoštolu Pavlovi zjevil jako záblesk světla – před temnotou neuhnul.

Ve smrti sestoupil až tam, kam žádné světlo dosud neprostoupilo.

To je adventní naděje.

I když prožíváme dny, kdy je světla nedostatek, a honí se nám hlavou ty nejčernější myšlenky,

I když někdy skutečně prožíváme temné časy – a se smrtí se setkáváme -

Ve víře můžeme nahlédnout, že žádná tma není tak neprostupná, aby jí nemohlo Boží světlo prozářit.

Jak píše evangelista Jan: „To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.“

Ani v tom nejčernějším a nejtmavším lese - se nemusíme bát, co na nás vybafne zpoza stromu, protože nad vším děsivým Bůh už zvítězil.

-byl ukřižován, umřel, sestoupil do temnoty pekel,
Ale třetího dne ho Bůh vzkřísil –

- a teď nás zve k očekávání Věčné Vlády Pokoje.

K očekávání druhého příchodu – Okamžiku, kdy se až v oslepující jasnosti ukáže smysl celých dějin i našich jednotlivých životů.

1Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.

Bohu díky!
Amen

Požehnání

Hospodin Ti žehná a chrání Tě

Hospodin nad Tebou rozjasní svou Tvář a je Ti milostiv

Hospodin k Tobě obrátí svou tvář a obdaří Tě pokojem

Amen